

Arrest

nr. 70 269 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 9 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. IVENS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die zich volgens haar verklaringen op 5 oktober 2011 aan de grens heeft aangeboden, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 25 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 26 oktober 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart in 1992 in Ghana te zijn geboren en een katholiek christen te zijn. Op tienjarige leeftijd zou u met uw ouders, Felix en Caroline Mensah, naar Libië zijn verhuisd. Uw ouders zouden de slechte economische situatie in Ghana zijn ontvlucht. In Libië zou u nog een broertje hebben gekregen. Jullie leefden er al die tijd in een dorpje nabij de stad Benghazi. Het dorp zou voor het merendeel door 'zwarten' zijn bewoond, alsook door een minderheid Arabieren. Omdat 'zwarten', daarenboven ook nog eens christenen, door de Arabische moslims slecht werden bekeken, mocht u al die tijd van uw vader het huis niet uit. Gedurende negen jaar bleef u steeds binnenshuis. U kon evenmin naar school omdat u zich dan eerst moest bekeren tot de islam. U hielp uw moeder in het huishouden, zorgde voor uw broertje en had twee goede vriendinnen. Uw vader en moeder werkten op het land van een Libiër, kweekten kruiden die achteraf aan een groot bedrijf werden doorverkocht. Op deze manier leerden zij een Belg kennen, Paul Stockmann, die namens het bedrijf bij jullie over de vloer kwam en met wie u een relatie begon.

Net voor uw vertrek naar Europa in september 2011, zouden er op een zaterdag twee gewapende mannen jullie huis zijn binnengevallen. Vele andere onbekende mannen bleven voor jullie huis de wacht houden. Het waren allemaal Arabieren. Uw vader, moeder en broertje werden gedood, terwijl u door beide mannen werd verkracht en daarna werd achtergelaten. U had veel pijn en kon niet meer lopen. Pas twee dagen later, op een maandag, durfde u het huis weer uit en zag u vele lijken op straat, vooral zwarten maar ook enkele Arabieren. Ook uw twee vriendinnen zag u op straat liggen en bleken vermoord te zijn. U ging op zoek naar uw vriend Paul en kwam hem iets verder in het dorp tegen. Hij verzorgde u en raadde u aan om zo snel mogelijk het ouderlijk huis te verlaten. U pakte uw bagage en gaf uw Libisch paspoort, dat uw vader voor u op vijftienjarige leeftijd had aangevraagd, aan Paul die verdere regelingen trof.

Jullie vertrokken, per wagen, naar een onbekende bestemming waar u meer dan een week verbleef. Vervolgens bracht Paul u naar een luchthaven, toonde u uw paspoort dat hij vervolgens terug zelf op zak stak, en reisden naar België waar u op 3 oktober 2011 aankwam. Op de luchthaven van Zaventem aangekomen ging u zich even verfrissen om vervolgens vast te stellen dat Paul, samen met uw bagage en paspoort, was verdwenen. Op het vliegtuig hadden jullie ruzie gehad nadat hij u had verteld dat hij getrouwd was en u niet bij hem thuis in België maar wel in een hotel moest overnachten. U meldde zich in de nacht van 4 op 5 oktober 2011 bij de luchthavenpolitie van Zaventem en verklaarde er zich vluchteling.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst schept u geen enkele duidelijkheid aangaande uw nationaliteit. Bij aankomst in België verklaarde u tegenover de Luchthavenpolitie dat u over de Ghanese nationaliteit beschikt (zie verslag grenscontrole dd. 5 oktober 2011). Ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u meermaals een Ghanese te zijn (zie bijlage 25 en Verklaring DVZ, dd. 7 oktober 2011, vraag 6) om achteraf op deze verklaringen terug te komen en plots te verklaren dat u Libische bent (zie doorhalingen en correcties op volgende documenten van DVZ: verklaring betreffende de woonstkeuze, op de verklaring waarbij toestemming wordt gegeven tot het inwinnen van inlichtingen bij andere landen van de Europese Unie en op het bijgevoegde ontvangstbewijs, dd. 7 oktober 2011). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u de Ghanese nationaliteit bezit om even later te stellen dat uw vader op 15-jarige leeftijd voor u een Libisch paspoort heeft verkregen waardoor u laat uitschijnen dat u de Libische nationaliteit heeft verworven (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en p. 3a).

Vervolgens stelt het CGVS vast dat aan uw verblijf in Libië geen enkel geloof kan worden gehecht. U zou op tienjarige leeftijd met uw ouders naar Libië zijn gereisd en zou er hebben geleefd tot op het ogenblik van uw vlucht naar België. U zou aldus negen à tien jaar in Libië hebben geleefd. Nochtans kan u hierover zo goed als geen informatie kwijt.

U kan allereerst niet duidelijk aangeven waarom uw ouders migreerden vanuit Ghana naar Libië. U kan enkel in het kort zeggen dat uw moeder u had verteld dat er onvoldoende voedsel was maar meer weet u hierover niet te zeggen (CGVS, p. 6). Nochtans moet deze beslissing van uw ouders vrij ingrijpend zijn geweest en is het niet aannemelijk dat zij niets meer over hun leven in Ghana aan u of aan uw broertje hebben verteld.

U verklaart dat u in Libië steeds in een dorpje heeft geleefd, nabij Benghazi. U kent de naam van het dorp niet, weet zelfs niet op welk adres u jarenlang heeft gewoond, of wat de naam van jullie straat was. U kan ook niks spontaan vertellen over uw dorp. U weet evenmin of uw ouders het huis huurden van Libiërs, of uw ouders het huis hadden gekocht (CGVS, p. 2 en p. 12). U weet ook niet hoe ver dit dorp van Benghazi is gelegen. Op deze vraag geeft u het nietszeggende antwoord “ver, ver”. Vervolgens gepeild wat u hiermee bedoeld kan u geen antwoord geven. U weet niet op welke afstand uw dorp van de stad is gelegen of hoelang men erover moest doen om in de stad te geraken (CGVS, p. 8). Volgens u zou u hierover niks weten omdat uw vader u negen jaar lang heeft verboden het huis te verlaten, uit angst dat u als zwart christelijk meisje zou worden lastig gevallen. Slechts één keer zou u tot bij uw vader zijn geweest toen hij op het land aan het werken was (CGVS, p. 6). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen. Zelfs in de veronderstelling dat uw vader voorzichtig wou zijn, mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat u gedurende zo’n lange periode zeker verschillende keren buitenshuis moet zijn gekomen en minstens toch enige kennis (rechtstreeks of onrechtstreeks via verhalen van uw ouders) zou moeten hebben van het dorp waar u leefde. U kent er zelfs de naam niet van wat bijzonder ongeloofwaardig is. Nochtans verklaart u zelf dat het dorp grotendeels uit ‘zwarten’ bestond, en slechts uit een minderheid Arabieren. Hierdoor geeft u zelf aan dat u in het dorp niet veel risico liep aangezien het een voornamelijk ‘zwarte’ gemeenschap betrof waarvan u zelf deel uitmaakte (CGVS, p. 4). De vraag is dan waarom uw ouders u dan ‘verborgen’ wilden houden. Daarenboven is het ondenkbaar dat u zelf nooit nieuwsgierig zou zijn geweest naar de plaats waar u leefde en u hierover geen vragen zou hebben gesteld aan uw ouders of aan de twee vriendinnen met wie u omging. Overigens dringt de vraag zich op waarom uw ouders, afkomstig uit Ghana, per sé in Libië zouden willen wonen indien zij de omgeving volstrekt onveilig achtten voor hun kinderen en zich genoopt zagen om jullie quasi binnenshuis op te sluiten. Uw verklaringen in dezer zijn dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

U weet wel dat uw vader voor een Libiër werkte, zijn grond bewerkte en kruiden teelde, maar u kan niet zeggen voor wie (CGVS, p.7). Uw vader zou op deze manier in contact zijn gekomen met Paul Stockmann, die werkte voor een bedrijf dat zaken deed met diens werkgever. De naam van dat bedrijf of de plaats waar dit bedrijf was gevestigd kan u niet geven, desondanks het feit dat Paul regelmatig bij jullie thuis over de vloer kwam en jullie zelfs een relatie begonnen (CGVS, pp. 4-5).

Uw kennis betreffende bepaalde aspecten van het dagdagelijkse leven in Libië blijft evenzeer onbestaande te zijn.

Gepeild naar de gebruikte munteenheid in Libië weet u dat er dinars in omloop zijn en zegt u dat u thuis ook daadwerkelijk munten hebt gezien. U de vraag gesteld hoe ze eruit zagen of welke bedrag zij vertegenwoordigden moet u het antwoord schuldig blijven. U geeft als verklaring dat u zelf nooit naar de markt of de winkel bent geweest maar deze uitleg is niet afdoende. Aangezien jullie deze munten in huis hadden moet u toch enig begrip hebben gehad van hun waarde of zou u toch een beschrijving moeten kunnen geven hoe ze eruit zagen. U komt niet verder dan te stellen dat ze verschillende kleuren hadden zonder dit te kunnen toelichten (CGVS, p. 7).

Alhoewel u negen jaar in Libië zou hebben gewoond zegt u zelf geen woord Arabisch te spreken of te begrijpen. U spreekt enkel het Engels. Op de vraag of u zich dan geen enkel Arabisch woord kan herinneren dat u is bijgebleven of dat toch enige betekenis heeft voor u, antwoordde u negatief. Uw vader wou niet dat u Arabisch leerde. Bovendien zou u niet naar school zijn kunnen gaan. Dan nog mag men aannemen dat u gedurende die lange periode toch bepaalde woorden uit uw onmiddellijke leefomgeving moet hebben opgevangen, bijvoorbeeld via uw vriendinnen of via de televisie waar u toch naar keek (CGVS, pp. 7-8).

Als christen zouden jullie in Libië ook slecht zijn ‘bekeken’. Jullie priester, ene “Father Denis”, zou bij jullie thuis de mis hebben opgedragen, ook anderen waren hierbij welkom. Op de logische vraag of er kerken zijn in Libië, eventueel in Benghazi, kan u niet antwoorden, en zegt u uiteindelijk dat die er waarschijnlijk niet zijn wat een volstrekt foutief antwoord is (zie informatie CGVS toegevoegd aan het administratief dossier). Als katholiek christen zou u hierover toch correcte informatie moeten

kunnen geven. U kent evenmin de naam van de Libische kerkleider, noch weet u hoe zijn officiële titel is in Libië. Volgens u is dat gewoon 'bisschop' maar dat blijkt niet correct te zijn (CGVS, p. 8 en informatie CGVS toegevoegd aan het administratief dossier). Aangezien u een deel van uw problemen associeert met uw christelijk geloof zou u zich toch nauw verwant moeten voelen met de katholieke gemeenschap in Libië en is uw totaal gebrek aan kennis hierover des te meer opvallend.

Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom jullie gezin, en bij uitbreiding jullie dorp, na al die jaren, in september 2011 plots werd gevisieerd door gewapende mannen, moet u andermaal het antwoord schuldig blijven. Toen u werd aangespoord om hierover toch iets meer te vertellen en u de expliciete vraag werd gesteld of er voordien ook geen andere incidenten in uw regio hadden plaatsgevonden, schiet het u plots te binnen dat er 'oorlog' was. U was hiervan op de hoogte via de tv én omdat u vader enkel nog naar buiten ging om eten te gaan halen, zo stelt u. Alhoewel u geen Arabisch kent en niet weet te zeggen op welke Libische televisiezender u deze beelden zag, kon u wel aangeven dat u beelden zag van beschietingen en vernielingen. Tegelijkertijd stelt u dat jullie daarvan in het dorp niks konden merken, dat u niks heeft gehoord en dat alles kalm was. Dit is opnieuw zeer opmerkelijk aangezien de Libische opstand precies begon in Benghazi en gepaard ging met veel oproer en gevechten. Dat u hiervan hoegenaamd niets heeft opgevangen, behalve via de tv, is totaal onmogelijk. Te meer u ook niet kan duiden wat er precies aan de hand was in Libië, noch weet te zeggen wie dan de strijdende partijen of opponenten in 'deze oorlog' waren. Uiteindelijk kan u wel vertellen dat het iets te maken heeft met Khadaffi, maar dat is dan ook alles. Wat dan de rol van Khadaffi in dit conflict is, weet u ook niet (CGVS, pp. 8-9). Voor iemand die afkomstig is uit de regio Benghazi en dus van dichtbij betrokken moet zijn geweest bij de Libische opstand is uw kennis over de actuele situatie in Libië absoluut ontoereikend.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw jarenlang verblijf in Libië geen enkel geloof worden gehecht. Aangezien de door u ingeroepen vluchtmotieven onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Libië, komen deze evenzeer in een bedrieglijk daglicht te staan.

Betreffende uw vluchtrelaas dienen daarenboven nog volgende opmerkingen te worden gemaakt.

U stelt dat twee onbekende Arabieren in september uw ouderlijk huis binnenvielen en - terwijl hun kompanen (hoeveel weet u niet) buiten de wacht hielden - gans uw familie uitmoordden behalve u. De manier waarop u deze gebeurtenissen schetst komt allesbehalve overtuigend, noch doorleefd over. U weet niet wie die mannen waren, of tot welke groepering/militie/strijdende partij zij behoorden of wat ze riepen of zeiden toen ze binnenkwamen en vreselijk te keer gingen (want u verstaat geen Arabisch). Of deze daders alleen handelden of binnen een bepaalde organisatie weet u evenmin (CGVS, pp.3-4).

Alhoewel u getuige zou zijn geweest van een waar bloedbad, kan u hierover niks aan bijzonderheden kwijt en is uw relaas zeer stereotiep. U zou na de dramatische gebeurtenissen zijn binnengebleven, pas op maandag (twee dagen later) durfde u buiten te komen. Op de vraag wat u dan al die tijd heeft gedaan, alleen in huis naast de lijken van uw drie familieleden, kan u geen antwoord geven behalve dat u gans die tijd niks hebt gedaan omdat u pijn had en niet kon lopen (CGVS, p. 4-5). Over de wijze waarop u die twee dagen heeft doorgebracht, kan u niks vertellen. U zou ook geen medische of andere hulp hebben gezocht, niet voor u noch voor uw familieleden die levenloos op de grond lagen, en pas op maandag de straat zijn opgegaan. Toevalligerwijze zou u verder (waar precies weet u niet) in het dorp Paul zijn tegengekomen. Alhoewel jullie vaststelden dat er vele slachtoffers waren gevallen, zowel 'zwarten' als Arabieren, zouden jullie niets hebben ondernomen om hulp te zoeken, hetzij medische bijstand, hetzij hulp van derden, hetzij hulp via jullie eigen gemeenschap of kerk of op enige andere manier. U gevraagd hoe de andere dorpelingen om het leven waren gebracht, zegt u enkel dat u bloed zag en niet weet hoe dat is gebeurd (CGVS, pp. 11-12). De lijken van uw familie zou u gewoon hebben achtergelaten, zogezegd omdat Paul u aanraadde om zo snel mogelijk te vertrekken. Het is ondenkbaar dat u geen moeite zou hebben gedaan om een oplossing te zoeken teneinde de lichamen van uw ouders en broer niet zomaar te moeten achterlaten in huis en misschien toch ter aarde te bestellen, bijvoorbeeld door op zoek te gaan naar Father Denis of de hulp van iemand anders van jullie dorp of kerk in te roepen (CGVS, p. 11). Indien Paul in de mogelijkheid was om zeer snel jullie vertrek uit Libië te regelen moet hij toch ook de nodige contacten hebben gehad om dit bloedbad te melden of enige hulp te zoeken, al was het maar om de doden te begraven of zwaargewonden verzorging te bieden. Dat jullie compleet niets zouden hebben ondernomen te midden van die ravage, is volstrekt ondenkbaar.

De vraag dringt zich ook op waarom u in leven werd gelaten. Uw ouders en broertje werden in koelen bloede vermoord, vele andere dorpelingen werden gedood, ook uw twee vriendinnen. U kan hier zelf geen verklaring voor geven (CGVS, p. 6). In hetzelfde verband zegt u dat u onmiddellijk na de feiten niets kon ondernemen omdat u te veel pijn had en niet kon lopen. Nochtans zou u, twee dagen later toen u Paul op straat tegenkwam, geen medische bijstand hebben nodig geacht. Paul zou u hebben verzorgd met een balsem wat voldoende soelaas zou hebben geboden. Indien u werkelijk op een brutale manier door twee geweldenaars zou zijn verkracht en als gevolg hiervan niet in staat was hulp te zoeken voor uw dodelijk verwonde ouders en broer, is het wel zeer frappant dat één enkel zalfje kon volstaan om u weer op de been te helpen (CGVS, p. 4 en p. 11).

De wijze waarop u uw reis vanuit Libië naar Europa beschrijft is tenslotte evenmin aannemelijk. U zou vanuit uw dorp per wagen naar een andere plaats zijn gereden waar u een week moest binnenblijven. Alhoewel u in het gezelschap van Paul reisde hebt u geen enkel idee waar u toen verbleef, of dit in Libië was of daarbuiten. Gedurende die week zou Paul overdag zijn vertrokken om 's avonds terug te keren. Toch zou u uw geliefde nooit hebben gevraagd waar jullie vertoefden of waarom hij overdag telkens vertrok. Op een bepaald ogenblik zou Paul u naar een luchthaven hebben gebracht, welke weet u niet. Nochtans nam Paul samen met u het vliegtuig en spreekt u Engels. Toch zou u op de luchthaven niet hebben gemerkt waar u zich bevond, niettegenstaande dit duidelijk moet zijn aangegeven en zelfs meerdere malen moet zijn omgeroepen. U kon er zich zagezegd niet op concentreren. Hoe lang de vlucht duurde weet u evenmin (CGVS, pp. 9-10).

Uw beweringen raken kant noch wal en bevestigen de eerdere vaststellingen dat u geen oprechte verklaringen heeft afgelegd doorheen de asielprocedure. Noch aan uw jarenlang verblijf in Libië, noch aan uw problemen aldaar, noch aan de wijze waarop u naar België bent gekomen kan er door het CGVS enig geloof worden gehecht. U legt ook geen enkel document neer dat uw identiteit, nationaliteit (waarover u zelf zeer onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt) of verblijf in Libië zou kunnen staven. Feit is dat het CGVS geen enkel geloof hecht aan het gegeven dat u, die oorspronkelijk verklaart uit Ghana afkomstig te zijn en ten opzichte van dit land geen problemen aanbrengt, naar Libië bent verhuisd en aldaar lange tijd heeft verbleven en problemen heeft gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat de schaarse elementen aangehaald in de bestreden beslissing onmogelijk als "afdoende juridische en feitelijke overwegingen". Zij steunen bovendien enkel op gevolgtrekkingen vanuit een westers standpunt en op antwoorden gegeven op suggestieve vragen. Verzoekster onderneemt vervolgens een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren en te weerleggen.

Ter verantwoording van haar onwetendheden en vage verklaringen betreffende haar verblijf in Libië merkt verzoekende partij op dat zij geen spraakwaterval is en extensief en expliciet bevraagd dient te worden. Verzoekster is vervolgens van mening dat het Commissariaat-generaal hier absoluut niet de tijd of moeite voor heeft genomen, wat wordt aangetoond door het uitzonderlijk korte interview. Vervolgens verwijst verzoekster naar het feit dat zij niet naar school kon in Libië, zij geen Arabisch spreekt en zij bewust door haar ouders uit het openbare leven werd gehouden om haar gebrek aan kennis te verantwoorden. Volgens verzoekster is het dus niet te verwonderen dat dit resulteert in een erg beperkte leefwereld en wereldvreemdheid.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de regels van evenredigheid en andere regels van behoorlijk bestuur, voert verzoekster aan dat er in casu geen afweging gemaakt is tussen het loutere feit dat verzoekster geen antwoord kan geven op sommige vragen terwijl zij nergens kon betrappt worden op enige conflicterende verklaringen, en de sanctie hiervoor, zijnde de verwijdering van het grondgebied en de gevolgen die deze verwijdering met zich meebrengt. Hierdoor is het Commissariaat-generaal de grenzen van een zorgvuldig en voorzichtig handelende administratie duidelijk te buiten gegaan.

In een derde middel, afgeleid uit de schending van de invulling van het begrip 'vluchteling' van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951

(vluchtelingenverdrag), geeft verzoekster een theoretisch overzicht van het begrip 'vluchteling' en stelt dat zij terecht vreest dat ook zij dezelfde gevolgen zal ondergaan zoals zo vele zwarte immigranten in Libië en benadrukt dat het Commissariaat-generaal overigens nergens de mogelijks levensbedreigende conflictsituatie voor zwarte immigranten in Libië erkent. Verzoekster benadrukt dat zij nergens tegenstrijdige beweringen aan de dag gelegd heeft en naar beste vermogen geantwoord heeft op de overige vragen, dewelke als voldoende bewijs kunnen dienen voor het aantonen van haar gegronde vrees voor geweld, vervolging en zelfs moord, indien blijkt dat zij opnieuw zou moeten terugkeren naar Libië.

In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze enige pertinente appreciatie heeft gegeven omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster geeft een overzicht van de bepalingen aangaande de subsidiaire beschermingsstatus en merkt op dat uit diverse verklaringen blijkt dat personen die geïsoleerd worden door gewelddadige politieke tegenstand, blootgesteld worden aan ernstige bedreigingen gericht naar de persoon van de burger. Verzoeker meent dan ook minstens in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt aan verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd op grond van de vaststelling dat (i) zij geen enkele duidelijkheid schept met betrekking tot haar nationaliteit; (ii) aan haar verblijf in Libië geen enkel geloof kan worden gehecht gelet op de vastgestelde vaagheden en onwetendheden dienaangaande; (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen asielmotieven nu deze onlosmakelijk verbonden zijn met verzoeksters voorgehouden verblijf in Libië én verzoekster dienaangaande eveneens vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde; (iv) de wijze waarop verzoekster haar reis vanuit Libië naar Europa beschrijft evenmin aannemelijk is én (v) verzoekster geen enkel document neerlegde om haar identiteit, nationaliteit of verblijf in Libië te staven.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat, hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure, verzoekster geen begin van bewijs neerlegt omtrent haar identiteit of nationaliteit en zij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij omtrent haar reisweg en toont derhalve niet aan wanneer zij haar land verlaten heeft en evenmin wanneer zij in België is aangekomen. Zij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit een onbekende plaats in Afrika naar België. Zij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer zij in België is aangekomen en in welk land zij haar reis heeft aangevat. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Niet enkel brengt verzoekster geen begin van bewijs bij omtrent haar identiteit en nationaliteit zij legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af over haar nationaliteit. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster bij aankomst in België tegenover de Luchthavenpolitie verklaarde dat zij over de Ghanese nationaliteit beschikt (verslag grenscontrole van 5 oktober 2011). Ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeksters meermaals een Ghanese te zijn (zie bijlage 25 en Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken van 7 oktober 2011, vraag 6) om achteraf op deze verklaringen terug te komen en plots te verklaren dat zij Libische is (zie doorhalingen en correcties op volgende documenten van DVZ: *verklaring betreffende de woonstkeuze*, op de *verklaring* waarbij toestemming wordt gegeven tot het inwinnen van inlichtingen bij andere landen van de Europese Unie en op het bijgevoegde *ontvangstbewijs* van 7 oktober 2011). Ook ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster aanvankelijk de Ghanese nationaliteit te bezitten om even later te stellen dat haar vader op 15-jarige leeftijd voor haar een Libisch paspoort heeft verkregen waardoor zij laat uitschijnen dat zij de Libische nationaliteit heeft verworven (gehoorverslag, 2 en 3a).

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekster zo goed als geen informatie kon verschaffen over de negen à tien jaren dat zij in Libië geleefd zou hebben. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster allerm minst kon aangeven waarom haar ouders migreerden vanuit Ghana naar Libië legde zij bijzonder vage verklaringen af over het dorpje nabij Benghazi waar zij geleefd zou hebben en blijkt haar kennis over het dagelijkse leven in Libië (waaronder de munteenheid, de Arabische taal, situatie van de katholieke gemeenschap, incidenten in de regio, de Libische opstand) onbestaande te zijn. Onder meer blijken verzoeksters beweringen dat er waarschijnlijk geen kerken zijn in Libië en dat 'bisschop' de officiële titel is van de Libische kerkleider niet in overeenstemming te zijn met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie. Ook verzoeksters verklaring enkel via de televisie op de hoogte te zijn van de oorlog die er in Libië plaatsvond en zij daar in het dorp niks van konden merken daar alles er kalm was, is niet aannemelijk aangezien de Libische opstand precies begon in Benghazi en gepaard ging met veel oproer en gevechten. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat het gegeven dat verzoekster hiervan hoegenaamd niets zou opgevangen hebben, behalve via televisie, totaal onmogelijk is.

Uit vaste rechtspraak blijkt dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). Het feit dat verzoekster in een beperkte leefwereld leefde en haar dorp nooit verliet doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster kwam immers in contact met geloofsgenoten; zij verklaarde immers dat 'Father Dennis' regelmatig de mis opdroeg bij haar thuis waarbij ook anderen welkom waren. Ook verklaarde verzoekster dat zij haar ouders hielp *'in een winkel (kruiden)'* (vragenlijst, 7 oktober 2011 door verzoekster ondertekend, vraag 2.10). Van verzoekster die veelvuldig in contact kwam met anderen via de winkel van haar ouders of via geloofsgenoten mag een minimale kennis verwacht zeker wat betreft aspecten en gebeurtenissen uit het dagelijkse leven van de streek waarvan zij beweert afkomstig te zijn. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing kon de commissaris-generaal redelijkerwijze tot de vaststelling komen dat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan verzoeksters jarenlange verblijf in Libië. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekster jarenlange verblijf in Libië kan er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vluchtmotieven, nu deze onlosmakelijk verbonden zijn met haar voorgehouden verblijf in Libië. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De door verzoekster aan haar verzoekschrift toegevoegde persberichten over de situatie van zwarte immigranten in Libië zijn in casu niet dienstig nu er geen enkel geloof kan gehecht worden aan haar jarenlange verblijf in Libië en bijgevolg evenmin aan de problemen die zij aldaar zou hebben gekend. De loutere verwijzing naar en neerlegging van persberichten en rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst toont overigens geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Ten overvloede kan nog gewezen worden op verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot haar reisroute. Verzoekster verklaarde immers dat zij samen met haar vriend vanuit haar dorp per wagen naar een andere plaats zijn gereden waar zij een week moest binnenblijven. Alhoewel zij in het gezelschap van haar vriend Paul reisde, heeft verzoekster echter geen enkel idee waar zij toen verbleef. Verzoekster kan zelfs niet zeggen of dit in Libië was of daarbuiten. Gedurende die week zou Paul overdag zijn vertrokken om 's avonds terug te keren. Toch zou verzoekster haar vriend nooit hebben gevraagd waar zij vertoefden of waarom hij overdag telkens vertrok. Op een bepaald ogenblik zou Paul verzoekster naar een luchthaven hebben gebracht maar wederom kan verzoekster niet zeggen welke luchthaven dit was hoewel Paul samen met haar het vliegtuig nam en verzoekster Engels spreekt. Verzoeksters bewering dat zij op de luchthaven niet zou hebben gemerkt waar zij zich bevond (niettegenstaande dit duidelijk moet zijn aangegeven en zelfs meerdere malen moet zijn omgeroepen) omdat zij zich er niet op kon concentreren, is dan ook weinig aannemelijk (gehoorverslag, 9-10). Verzoekster verklaarde overigens bij aankomst in België met het vliegtuig vanuit Libië te hebben gereisd. Het is slechts wanneer men haar confronteert met het gegeven dat er op dat ogenblik geen vluchten Libië-België zijn dat zij haar verklaringen wijzigt en aanpast en verklaart vanuit een ander land met het vliegtuig te zijn gekomen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan worden vastgesteld dat verzoekster zich beroept op dezelfde feiten als deze van haar asielaanvraag en dat zij verwijst naar de algemene voorwaarden voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoekster kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekster over haar verblijf in Libië is een beoordeling op grond van artikel 48/4, §2, c evenmin aan de orde. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus immers niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER